

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 18/2026-17

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu (sudca spravodajca) a sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľov 1. [REDAKOVANÉ], narodenej [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], 2. [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], 3. [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], 4. [REDAKOVANÉ], narodeného [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], a 5. maloletej [REDAKOVANÉ], narodenej [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpenej zákonnou zástupkyňou [REDAKOVANÉ], zastúpených Advokátska kancelária JUDr. Jakub Mandelík, s. r. o., Záhradnícka 51, Bratislava, proti uzneseniu Krajského súdu v Bratislave č. k. 4Co/108/2025-472 z 30. septembra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľov a skutkový stav veci

1. Sťažovatelia sa ústavnou sťažnosťou doručенou ústavnému súdu 19. decembra 2025 domáhajú vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), ako aj svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením všeobecného súdu označeným v záhlaví tohto uznesenia. Sťažovatelia navrhujú napadnuté uznesenie zrušiť a vec vrátiť krajskému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie.

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a pripojených príloh vyplývajú tieto skutkové okolnosti:

3. Sťažovatelia sa v konaní vedenom Mestským súdom Bratislava IV pod sp. zn. B1-9C/50/2021 domáhajú proti žalovanej KOOOPERATIVA poisťovňa, a.s., Vienna Insurance Group (ďalej len „žalovaná“), ochrany osobnosti a náhrady nemajetkovej ujmy vzniknutej v dôsledku dopravnej nehody, pri ktorej bola usmrtená blízka osoba sťažovateľov.

4. Zároveň je na Okresnom súde Vranov nad Topľou vedené trestné konanie pod sp. zn. 1T/23/2022, v ktorom bude rozhodnuté o vine osoby obvinenej z usmrtenia blízkej osoby sťažovateľov

pri dopravnej nehode. V trestnej veci nebolo dosiaľ rozhodnuté, závery znaleckých posudkov sa v otázke zavinenia dopravnej nehody zásadne líšia.

5. Uznesením mestského súdu č. k. B1-9C/50/2021-454 zo 6. júna 2025 bolo prerušené konanie do právoplatného skončenia trestnej veci vedenej okresným súdom pod sp. zn. 1T/23/2022. Mestský súd zastával názor, že v trestnom konaní sa rieši otázka, či poistený (t. j. vodič poisteného vozidla/prevádzkovateľ poisteného vozidla) za škodu spôsobenú sťažovateľom skutočne zodpovedá, keďže žalovaná je povinná plniť za poisteného, len ak za škodovú udalosť, pri ktorej táto škoda vrátane inej ujmy vznikla, jej poistený zodpovedá. Rovnako sa skúmajú okolnosti dopravnej nehody, ktoré majú nepochybne význam pre rozhodnutie súdu a od ktorých závisí posúdenie dôvodnosti a výšky uplatnených nárokov. Mestský súd konanie prerušil, a to najmä s prihliadnutím na požiadavku jednotnosti súdneho rozhodovania.

6. Uznesenie mestského súdu o prerušení konania napadli sťažovatelia odvolaním, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 4Co/108/2025-472 z 30. septembra 2025 tak, že uznesenie mestského súdu potvrdil.

7. Z napadnutého uznesenia vyplýva, že „*Vychádzajúc z týchto hmotnoprávných ustanovení je nepochybné, že pre úspech v spore je vyžadujúce preukázanie neoprávneného zásahu vodiča motorového vozidla do práv žalobcov, t. j. je potrebné preukázať, že dopravnú nehodu zaviniť. V takom prípade bude nepochybné, že žalobcovia majú základ nároku na priznanie finančného zadosťučinenia vzhľadom na závažnosť takéhoto protiprávneho zásahu daný. Tento nárok však musia v zmysle § 15 ods. 1 zákona č. 381/2001 Z. z. preukázať. Nie je tak dôvodná právna argumentácia žalobcov o objektívnej zodpovednosti za škodu spočívajúcu v prevádzke motorového vozidla, nakoľko pre priznanie nárokov vyplývajúcich z práva fyzických osôb na ochranu osobnosti je vyžadujúci protiprávny zásah, t. j. protiprávne konanie. Ods. 3 uvedeného ustanovenia potom upravuje závislosť výšky finančného zadosťučinenia, o ktorej bude rozhodovať súd prvej inštancie, od závažnosti vzniknutej ujmy, ktoré sú nepochybne extrémne, ale aj od okolností, za ktorých k porušeniu ich práva na ochranu osobnosti došlo, t.j. od okolností, za ktorých došlo k dopravnej nehode, od miery zavinenia vodiča motorového vozidla, od správania sa poškodeného v danom čase, od vonkajších objektívnych skutočností a pod, ktoré skutočnosti sú predmetom dokazovania v trestnom konaní vedenom proti vodičovi motorového vozidla prostredníctvom znalcov. Ich závery budú pre rozhodnutie súdu prvej inštancie v civilnom sporovom konaní o ochranu osobnosti relevantné a budúce rozhodnutie vo veci s výsledkami dokazovania v trestnom konaní úzko súvisí. Podmienky pre fakultatívne prerušenie predmetného civilného konanie sú teda splnené. Súd prvej inštancie bol oprávnený vykonať dokazovanie v tomto smere aj sám, avšak vzhľadom na dokazovanie v trestnom konaní môže fakultatívne vyčkať na výsledky dokazovania v trestnom konaní a vychádzať z nich prípadne, ak sa s nimi stotožní, v záujme predídenia rozdielných právnych záverov v súdnych konaniach navzájom súvisiacich, a to vychádzajúc z na vec aplikovateľnej hmotnoprávnej normy § 13 ods. 3 OZ, keďže výška náhrady nemajetkovej ujmy je determinovaná mierou zavinenia vodiča motorového vozidla, ktorým bola spôsobená relevantná dopravná nehoda.“*

II. Argumentácia sťažovateľov

8. Sťažovatelia sa domáhajú prieskumu napadnutého uznesenia, zastávajúc názor, že odvolací súd sa nevysporiadal s podstatnou časťou ich odvolacej argumentácie („... *odôvodnenie napadnutého uznesenia, ktoré z piatich systematicky zreteľne oddelených argumentov reaguje na jeden, aj to rekapitulačným spôsobom, neponúka vlastnú názorovú oponentúru a nespĺňa požiadavku presvedčivosti.*“) a jeho rozhodnutie je v rozpore s rozhodovacou praxou súdov vyššieho stupňa v obdobných veciach.

III. Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

9. Podstatou ústavnej sťažnosti sťažovateľov je tvrdenie, že došlo k porušeniu ich základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj ich práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru rozhodnutím krajského súdu o prerušení konania, ktoré nie je ústavne udržateľne odôvodnené z dôvodu nevysporiadania sa s odvolacou argumentáciou sťažovateľov a odklonom od obdobnej rozhodovacej praxe súdov.

10. Právomoc ústavného súdu v konaní o ústavnej sťažnosti fyzickej osoby podľa čl. 127 ústavy proti rozhodnutiu či zásahom všeobecných súdov je výlučne založená na jeho prieskume z hľadiska dodržania ústavnoprávných princípov, t. j. či v konaní a rozhodnutí v ňom vydanom boli alebo neboli dotknuté chránené práva alebo slobody fyzickej osoby. To v danom kontexte znamená, že ani prípadná vecná nesprávnosť rozhodnutia všeobecného súdu nie je sama osebe významná, lebo konanie o sťažnosti nie je pokračovaním konania v ďalšej inštancii mimo rámca všeobecného súdu a ústavnému súdu v ňom zásadne neprislúcha, aby v jeho rámci prehodnocoval skutkové a právne závery všeobecného súdu. Skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom kontroly zo strany ústavného súdu vtedy, ak by vyvedené závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné a zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (*mutatis mutandis* I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02, III. ÚS 271/05, I. ÚS 129/2015).

11. Ústavný súd už opakovane uviedol, že z hľadiska konania pred ústavným súdom je podstatná výsledková spravodlivosť konania, ktorá musí byť spochybnená aspoň obhájiteľným tvrdením sťažovateľa v kontexte konkrétneho rozhodovania o predmetnej meritórnej otázke, v dôsledku čoho by nadobudol relevanciu aj namietaný procesný problém (vada konania), ak mohol ovplyvniť finálne rozhodnutie, a takto (nie sám osebe) zasiahnuť do základných práv alebo slobôd sťažovateľa s ústavnoprávnou intenzitou. Ak sťažovateľ nemá ani len ambíciu definovať konkrétnu ujmu, ktorá mu vo výsledku vznikla nesprávnym postupom súdu predchádzajúcim jeho rozhodnutiu o riešenej otázke, nemôže byť daný dôvod na zásah ústavného súdu, ktorý by v prípade prijatia veci na ďalšie konanie nesmeroval k reparácii spôsobenej ujmy, ale predstavoval by len akademicky orientovaný samoúčel.

12. V predmetnej veci sa sťažovatelia domáhajú ústavného prieskumu rozhodnutia o prerušení konania, ktoré je procesným rozhodnutím v priebehu konania a v nijakom prípade nejde o meritórne rozhodnutie, z ktorého by vyplýval materiálny výsledok sporu.

13. Sťažovatelia namietajú porušenie svojho základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, ako aj svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením, čo z hľadiska výsledkovej spravodlivosti konania nemá žiadny význam, absentuje tu príčinná súvislosť medzi napadnutým rozhodnutím a namietaným porušením základných práv podľa ústavy a dohovoru.

14. Prípadná neústavnosť napadnutého uznesenia by mohla byť kontextuálne na mieste v prípade, ak by sťažovatelia namietali porušenie svojho základného práva na prejednanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy, resp. práva na prejednanie veci v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru (teda v prietáhovom aspekte tohto ustanovenia) postupom v predmetnom konaní, ústavná sťažnosť však takto nie je (najmä) formuláciou svojho petitu, ale ani námietkovo orientovaná.

15. Z uvedených dôvodov (ide o priebežné procesné rozhodnutie predchádzajúce meritórnemu rozhodnutiu súdu prvej inštancie) ústavný súd podľa § 56 ods. 2 písm. c), § 55 písm. d), § 132 ods. 1 (prvá alternatíva) zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov [ďalej len „zákon o ústavnom súde“ (v znení účinnom od 1. decembra 2025)] ústavnú sťažnosť sťažovateľov odmieta ako neprípustnú. V kontexte predchádzajúcich odsekov tejto časti odôvodnenia s akcentom na bod 13 (nedostatok priamej príčinnej súvislosti medzi napadnutým rozhodnutím a označenými referenčnými ustanoveniami) prichádza zástupne do úvahy aj zjavná neopodstatnenosť podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde.

16. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľov bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o ich ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie, preto sa nimi ústavný súd už nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 27. januára 2026

Libor Duľa
predseda senátu